

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **Y. Z.**, nar. X., bytom C., proti odporcovi **Mestu Banská Bystrica**, Československej armády 26, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 140876/2010 z 01. decembra 2010 a o odvolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 27Sp/1/2011-15 z 01. júla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 27Sp/1/2011-15 z 01. júla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) zastavil konanie o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. 140876/2010 z 01. decembra 2010 s tým, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Krajský súd zaoberajúc sa primárne otázkou príslušnosti, aplikácie procesného predpisu na konanie o priestupkoch pred obcou a následne od toho sa odvíjajúcou otázkou odvolacieho správneho konania alebo súdneho preskúmvacieho konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), vychádzajúc z ustanovení § 7 ods. 4 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov, v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 282/2002 Z. z.“) a § 81 a § 89 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“), dospel k záveru, že v predmetnej veci mal odporca – Mesto Banská Bystrica postúpiť odvolanie navrhovateľky proti svojmu rozhodnutiu, ktorým uznal navrhovateľku vinnou a) zo spáchania priestupku podľa § 7 ods. 1 písm. f/ zákona č. 282/2002 Z. z., a b) zo spáchania priestupku podľa § 7 ods. 2 písm. b/ zákona č. 282/2002 Z. z. a uložil jej pokutu za spáchanie priestupku pod písm. a/ 20,- eur a za spáchanie priestupku pod písm. b/ 30 eur., nadriadenému správneho orgánu, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, a to v zmysle § 51 a § 89 zákona č. 372/1990 Zb. a § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Preto Krajský súd v Banskej Bystrici nemá právomoc konať a rozhodnúť o odvolaní navrhovateľky v konaní podľa tretej hlavy piatej časti OSP. Až právoplatné rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu je možné preskúmať súdom podľa druhej hlavy piatej časti OSP. V predmetnej veci bola navrhovateľka ako účastníčka správneho konania nesprávne poučená, pretože správne má prebiehať odvolacie konanie podľa § 81, § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb..

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti v rámci posudzovania podmienok konania podľa § 103 OSP zistiac, že v konaní sa vyskytol taký nedostatok podmienky konania, ktorý nie je možné odstrániť, a to nedostatok vecnej a funkčnej príslušnosti súdu vec prejednať, súd s poukazom na ustanovenie § 104 ods. 1 OSP v spojení s § 256c (*správne malo byť § 246c*) ods. 1 veta prvá OSP konanie zastavil s tým, že vec bude po právoplatnosti tohto uznesenia postúpená druhostupňovému správneho orgánu, do ktorého právomoci patrí rozhodnúť o odvolaní navrhovateľky.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odporca rozhodnutie krajského súdu napadol včas podaným odvolaním majúc za to, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že nijaký zákon neuvádza, že prejednávanie priestupkov obcou je preneseným výkonom štátnej správy, pričom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 416/2001 Z. z.“) na prenesený výkon štátnej správy sa obciam poskytujú prostriedky štátneho rozpočtu podľa osobitného zákona, pričom Mestu Banská Bystrica

neboli poskytované a nie sú poskytované prostriedky zo štátneho rozpočtu na prejednávane priestupkov podľa zákona č. 282/2002 Z. z..

Mal za to, že tvrdenie krajského súdu, že „v konaní o priestupkoch (ktoré je dvojinštančné), ako aj v súdnom preskúmvacom konaní (podľa druhej hlavy piatej časti OSP, podľa ktorej súd preskúmvava už právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy) má byť zachovaný jednotný postup (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k 2Sžo/185/2010 zo dňa 11. mája 2011). Ak by obce v konaní o priestupkoch vykonávali samosprávu, bol by tento postup narušený, pretože konanie pred obcami by bolo len jednoinštančné, súd by v rámci preskúmvacieho konania postupoval podľa tretej hlavy piatej časti OSP (preskúmvanie neprávoplatných rozhodnutí orgánov verejnej správy) a účastníkovi priestupkového konania by tak boli odňaté práva, ktoré by inak mohol uplatniť v odvolacom správnom konaní“, je irelevantné a nelogické.

Poukazoval pritom na ustanovenie § 8 a § 22 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s tým, že závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky môžu byť v príbuzných veciach rozdielne.

Taktiež trval na tom, že navrhovateľke bolo v danej veci dané aj správne poučenie, a to s poukazom na ustanovenie § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb., § 58 ods. 1 správneho poriadku a § 27 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb..

Podľa názoru odporcu, v danom prípade nie je príslušnosť na rozhodovanie o odvolaniach ako riadnych opravných prostriedkoch v priestupkovom konaní daná v § 89 zákona č. 372/1990 Zb..

Odporca vytýkal krajskému súdu, že v odôvodnení uznesenia (strana 3) odcitoval znenie § 52 zákona č. 372/1990 Zb., ale pri určení príslušnosti orgánu na rozhodovanie o odvolaní v tejto veci ho vôbec logicky a právne neodôvodnil vo vzťahu k § 7 ods. 4 zákona č. 282/2002 Z. z. a čo sa týka samosprávnej pôsobnosti Mesta vo vzťahu k § 4 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom riadení v znení neskorších právnych predpisov.

Na základe vyššie uvedených skutočností odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 01. júla 2011, č. k. 27Sp/1/2011 zrušil.

Navrhovateľka odvolací návrh nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmv napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov

a v rozsahu uvedenom v odvolaní odporcu (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolania napadnutého rozhodnutia obce bolo rozhodnutie o priestupku podľa § 7 ods. 1 písm. f/ zákona č. 282/2002 Z. z..

Podľa § 7 ods. 2 písm. f/ zákona č. 282/2002 Z. z. priestupku sa dopustí ten, kto nezabráni voľnému pohybu psa okrem priestorov na to určených.

Podľa § 7 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z. za priestupok podľa odseku 1 a odseku 2 písm. a/ až c/ možno uložiť pokutu do 165,- eur a za priestupok podľa odseku 2 písm. d/ až f/ možno uložiť pokutu do 65,- eur.

Podľa § 1 ods. 1 veta prvá zákona č.369/1990 Zb. zo 06. septembra 1990 o obecnom zriadení, ktorý nadobudol účinnosť dňom 24. novembra 1990, obec je samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky; združuje osoby, ktoré majú na jej území trvalý pobyt.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky, v znení zákona účinného od 01. januára 2002 ak zákon pri úprave pôsobnosti obce alebo vyššieho územného celku (samosprávneho kraja) neustanovuje, že ide o prenesený výkon pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce alebo vyššieho územného celku (samosprávneho kraja).

Zákonodarca u obce rozlišuje medzi preneseným výkonom pôsobnosti štátnej správy a výkonom samosprávnej pôsobnosti obce.

Podľa § 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (zákon nadobudol účinnosť dňom 01. októbra 1990) orgány štátnej správy Slovenskej republiky a obce vedú občanov k tomu,

aby dodržiavali zákony a ostatné právne predpisy a rešpektovali práva spoluobčanov; dbajú najmä o to, aby občania nesťažovali plnenie úloh štátnej správy a obcí a nenarušali verejný poriadok a občianske spolunažívanie.

Ustanovenie § 52 zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom od 01. januára 2004 do 31. januára 2009 priamo zaraďovalo obce medzi **správne orgány** prejednávajúce priestupky (§ 52 písm. c/).

Toto ustanovenie bolo síce s účinnosťou od 01. februára 2009 zmenené, avšak naďalej podľa § 86 písm. b/ zákona č.372/1990 Zb. v blokovom konaní môžu obce prejednávať priestupky proti verejnému poriadku podľa § 47 a 48, priestupky proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49, priestupky proti majetku podľa § 50, ako aj priestupky proti poriadku v správe vykonávanej obcou (§ 21 ods. 1, § 24 ods. 1 písm. c/, § 26 ods. 1, § 27 ods. 1 písm. b/, § 30 ods. 1, § 32 ods. 1, § 34 ods. 1, § 35 ods. 1, § 45 a 46/ a **priestupky porušenia všeobecne záväzného nariadenia obce**.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“).

Všeobecný predpis o správnom konaní sa vzťahuje i na konanie o ukladaní pokút podľa zákona č. 282/2002 Z. z. (§ 7 ods. 6 zákona č. 282/2002 Z. z.).

Podľa § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom možno podať až po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku v správnom konaní.

Z uvedenej právnej úpravy teda vyplýva, že rozhodnutie obce o priestupku a o uložení sankcie zaň treba považovať za individuálny správny akt vydaný v správnom konaní, ktorým sa zasiahlo do práv a oprávnených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, ktorý je preskúmateľný súdom v správnom súdnictve podľa ustanovení piatej časti Občianskeho

súdneho poriadku, a to vzhľadom na právnu úpravu v zákone o priestupkoch v spojení s právnou úpravou správneho poriadku, až po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov na základe žaloby postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl.).

Touto právnou úpravou prejavil zákonodarca svoju vôľu konať a rozhodnúť vo veciach priestupkov urýchlene a hospodárne v správnom konaní s možnosťou súdneho prieskumu správneho rozhodnutia až po právoplatnom skončení správneho konania. Takáto právna úprava zákonom ustanovuje postavenie obce v konaní o priestupkoch, ako správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy a súčasne vylučuje jej postavenie samosprávneho orgánu.

Vychádzajúc z vyššie citovaných a uvedených zákonných ustanovení ako aj dnes už ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Nds/5/2008 zo 04. decembra 2008, sp. zn. 6Sžo/232/2008 z 10. marca 2010, 6Sžo/123/2009 z 10. marca 2010, 6Sžo/528/2009 z 23. februára 2010, 5Sžo/37/2010 z 22. júna 2010, 6Rks/1/2011 z 30. mája 2011, 2Rks/2/2011 zo 17. augusta 2011 – www.nsud.sk) treba dospieť k záveru (ku ktorému správne dospel aj krajský súd), že pri prejednávaní priestupku vystupuje obec v úlohe správneho orgánu (nie samosprávneho orgánu), tzn. že v konaní o priestupku má vždy postavenie správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy, i keď to zákon o priestupkoch v znení účinnom od 01. februára 2009 ani zákon č. 282/2002 Z. z. výslovne neurčujú.

Takto potom o odvolaní proti rozhodnutiu obce (starostu obce, primátora mesta) o priestupku rozhoduje orgán štátu príslušný podľa osobitných predpisov, a tým je podľa zákona č. 254/2007 Z. z. o zrušení krajských úradov, ktoré o odvolaní rozhodovali do 30. septembra 2007, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Až právoplatné rozhodnutie tohto druhostupňového správneho orgánu je preskúmateľné súdom na základe žaloby (§ 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. a § 247 a nasl. OSP).

Námietky odporcu vznesené v odvolaní ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci, neposkytovania prostriedkov zo štátneho rozpočtu na prejednávanie priestupkov mesta,

ako aj rozdielnych záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v príbuzných veciach považuje preto Najvyšší súd Slovenskej republiky za právne irelevantné bez možnosti ovplyvniť správne rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania a postúpení veci Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2, ako aj s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 OSP tak, že navrhovateľke ich náhradu nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnila a ani jej v odvolacom konaní trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. októbra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková